

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Philips Česká republika s.r.o.**, se sídlem Šafránkova 1238/1, Praha 5, zast. JUDr. Petrou Vlachovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Krajská zdravotní, a.s.**, se sídlem Sociální péče 3316/12A, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 6. 2012, č. j. ÚOHS-R255/2011/VZ-9027/2012/310/ASc, ve věci návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí předsedy žalovaného (z důvodu přehlednosti dále jen „žalovaný“), kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 11. 2011, č. j. ÚOHS-S218/2011/VZ-11463/2011/510/MLa tak, že návrh žalobce byl podle § 118 odst. 5 písm. a) zákona č. 137/2006 SB., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) zamítnut, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo 2 citovaného zákona.

V této věci se jednalo o veřejnou zakázku vyhlášenou osobou zúčastněnou na řízení (dále také „zadavatel“) pod názvem „Dodávka CT přístroje pro Krajskou zdravotní, a. s. – Nemocnici Chomutov, o. z.“. Zadavatel vyloučil žalobce z účasti v zadávacím řízení z důvodu nevyhovění platebním a obchodním podmínkám stanoveným v zadávací dokumentaci, která ve svém čl. 5 uváděla mj., že návrh smlouvy nesmí vyloučit ani omezovat oprávnění zadavatele v ní uvedená a současně stanovila maximální výši smluvní pokuty pro případ prodlení s dodáním zboží ze strany uchazeče a s nedodržením splatnosti faktury ze strany zadavatele. Následně zadavatel nevyhověl námitkám žalobce proti jeho vyloučení a zároveň zadávací řízení zrušil, neboť byly vyřazeny všechny nabídky s výjimkou jediné [§ 84 odst. 3 písm. b) zákona o veřejných zakázkách].

Žalobce proto podal ke správnímu orgánu I. stupně návrh na zahájení řízení o přezkumu úkonů zadavatele a ten tak dne 13. 6. 2011 zahájil správní řízení. Po přezkoumání rozhodných skutečností vydal správní orgán I. stupně výše uvedené prvostupňové rozhodnutí, kterým rozhodl, že zadavatel nedodržel postup stanovený zákonem, když v rozporu s § 76 odst. 1 a 6 zákona o veřejných zakázkách vyloučil žalobce ze zadávacího řízení a v rozporu s § 84 odst. 3 písm. b) téhož zákona zrušil zadávací řízení, ačkoli pro to nebyly splněny podmínky. Podle § 118 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zrušil jak rozhodnutí o vyloučení žalobce, tak rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že zadavatel v zadávací dokumentaci vyloučil pouze smluvní pokutu pro případ odstoupení zadavatele od smlouvy a stanovil maximální možnou výši smluvní pokuty pro případ prodlení s dodáním zboží a nedodržením splatnosti faktur. Další sankční ustanovení však nevyloučil. Návrh kupní smlouvy tak nebyl v rozporu se zadávací dokumentací.

Proti tomuto rozhodnutí podala osoba zúčastněná na řízení rozklad, ve kterém argumentovala jednak tím, že žalobce nebyl oprávněn formulovat další sankční ujednání podle svého uvážení a dále tím, že žalovaný neprovedl správné posouzení souladu nabídky se zadávacími podmínkami. S odkazem na čl. 14.3 a 6.3 návrhu kupní smlouvy zadavatel upozornil, že případné nesplnění povinností dle čl. 6.3 bude mít za následek prodloužení lhůty pro realizaci zakázky. Z toho důvodu je toto ustanovení v rozporu s čl. 6 zadávací dokumentace, kde je termín plnění stanoven přesnou lhůtou. Zadavatel připustil, že splnění některých povinností představuje poskytnutí nezbytné součinnosti, ale dodržení platebních podmínek je podmínkou funkčně neodůvodnitelnou a jedná se tak o další sankční ustanovení, které představuje rozpor se zadávací dokumentací. Zadavatel proto navrhl, aby předseda

žalovaného toto rozhodnutí zrušil a zastavil řízení anebo věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zavázal ho právním názorem.

Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně nerozhodl správně a v souladu se zákonem, a proto rozhodnutí změnil tak, že návrh na zahájení správního řízení zamítl. Uvedl, že žalovaný nevěnoval dostatečnou pozornost obsahu čl. 6.3 návrhu smlouvy. Pod pojmem „dodržení, resp. nedodržení platebních podmínek“ lze chápat i prodlení se splatností faktury, v jehož případě zadavatel omezil výši smluvní pokuty na 0,01 % z kupní ceny. V případě nedodržení platebních podmínek tak žalobce mohl požadovat jak smluvní pokutu ve výši 0,01 % z kupní ceny, resp. dlužné částky (viz dále) za každý den prodlení, tak smluvní pokutu ve výši 1 000 Kč za každý den prodlení. V takovém případě by však smluvní pokuta převýšila zadavatelem stanovenou horní hranici.

II. Obsah žaloby

V žalobě žalobce nejprve stručně zrekapituloval a doložil předchozí vývoj celé věci a následně uvedl, z jakých důvodů považuje rozhodnutí předsedy žalovaného za nezákonné. V této souvislosti v žalobě uvedl pro věc podstatná ustanovení zadávací dokumentace a návrhu kupní smlouvy:

V čl. 5 zadávací dokumentace je mj. uvedeno: „*Výše smluvní pokuty pro případ prodlení (...) s nedodržením splatnosti faktury ze strany zadavatele může činit maximálně 0,01 % za každý den prodlení.*“

Čl. 14.2 návrhu kupní smlouvy stanoví, že: „*Při prodlení kupujícího s placením je prodávající oprávněn požadovat smluvní pokutu ve výši 0,01 % z dlužné částky za každý započatý den prodlení.*“

Čl. 14.3 návrhu kupní smlouvy stanoví, že: „*Kupující je povinen při nedodržení podmínek specifikovaných v čl. 6.3 a 7.2 této smlouvy uhradit prodávajícímu smluvní pokutu ve výši 1.000,- Kč za každý den prodlení s plněním daných podmínek. Dále je kupující povinen zaplatit prodávajícímu veškeré další náklady, které prodávajícímu v souvislosti s tímto prodlením vznikly. Tímto nejsou dotčeny nároky na náhradu škody vzniklé prodávajícímu v důsledku porušení povinností kupujícího.*“

Čl. 6.3 návrhu kupní smlouvy stanoví: „*Podmínkou plnění prodávajícím ve lhůtě je*

- *dodržení platebních podmínek ze strany kupujícího,*
- *předání dokumentace, kterou má k dodávce zajistit kupující nejpozději do 1 týdne po podpisu této smlouvy,*
- *dodržení technologického projektu, který bude dodán kupujícímu prodávajícím maximálně do 4 týdnů od vzájemně písemně schváleného dispozičního řešení RTG pracoviště a přístroje a dodržení montážních podmínek prodávajícího,*
- *stvrzení závazku zahájení instalace přístroje a to formou oboustranně potvrzeného „Formuláře pro fixaci termínů“ a to na výzvu prodávajícího,*
- *zajištění spolupráce s dodavatelem provádějícím stavební úpravy, kterou má zprostředkovat kupující,*
- *dokončení stavebních úprav a předání místa plnění formou oboustranně potvrzeného „protokolu o připravenosti místa plnění k instalaci“ nejpozději do Termínu zahájení instalace.*

V případě nedodržení výše uvedených podmínek se termín plnění prodávajícího prodlužuje o dobu, kdy kupující byl v prodlení se splněním předmětných podmínek.“

Žalobce tato ustanovení uvedl proto, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že čl. 14.2 a 14.3 ve spojení s čl. 6.3 návrhu kupní smlouvy porušují čl. 5 zadávací dokumentace. Argumentuje tím, že z gramatického výkladu čl. 14.3 vyplývá, že nárok na smluvní pokutu ve výši 1 000 Kč vzniká pouze, pokud budou-li dodrženy veškeré podmínky specifikované v čl. 6.3 a 7.2 návrhu kupní smlouvy, tedy výhradně pokud budou-li tyto podmínky dány kumulativně. Nestačí porušení jen některé z podmínek, proto samotné porušení platebních podmínek nárok na smluvní pokutu ve výši 1 000 Kč nezakládá. Toto dovozuje ze znění čl. 14.3 návrhu kupní smlouvy, kde se uvádí „*při nedodržení podmínek specifikovaných v čl. 6.3 a 7.2 této smlouvy.*“ A z dikce poslední věty čl. 6.3: „*V případě nedodržení výše uvedených (tedy všech) podmínek (...).*“ Při pouhém nedodržení splatnosti faktury, vzniká žalobci nárok jen na smluvní pokutu podle čl. 14.2 návrhu kupní smlouvy.

Žalobce zároveň upozornil, že v zadávací dokumentaci nebylo uvedeno, z jaké částky se 0,01 % smluvní pokuty počítá. Žalovaný v bodě 20 odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že se smluvní pokuta počítá z kupní ceny zakázky, nicméně neuvádí, z jakého důvodu by se smluvní pokuta měla počítat právě z kupní ceny. V takovém případě by však překročení maximální výše smluvní pokuty záviselo na aktuální výši dlužné částky, tedy jestli 0,01 % z dlužné částky (uvedené v návrhu kupní smlouvy) 1 000 Kč překračuje 0,01 % z kupní ceny. Nejasnost zadávací dokumentace nemůže jít k tíži žalobce.

Dále žalobce namítal, že žalovaný napadené rozhodnutí opřel o údajné zcela nové porušení zadávacích podmínek, které zadavatel nenamítal ve svém rozhodnutí o vyloučení žalobce ze zadávacího řízení ani v rozkladu. Porušil tak pravidla přezkumu dle ustanovení § 152 odst. 4 ve spojení s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (dále jen „správní řád“).

Další námitkou žalobce je skutečnost, že žalovaný napadené rozhodnutí změnil a tím tak porušil ust. § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu, protože nebyly splněny podmínky zde uvedené. Zadavatel požadoval výhradně zrušení prvostupňového rozhodnutí, které žalovaný změnil. Žalobci mohla být jakožto účastníku způsobena újma, přičemž žalobce s takovým postupem souhlas nevyslovil.

S ohledem na vše výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný v úvodu svého vyjádření k obsahu předložené žaloby konstatoval nedostatek pasivní žalobní legitimace. V žalobě byl uveden jako žalovaný předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ale podle § 69 s. ř. s. může být žalovaným pouze správní orgán. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže není samostatným orgánem tohoto úřadu, ale jen jeho funkční složkou. Žaloba tak trpí vadou, která představuje důvod pro její odmítnutí podle § 46 odst. 1 s. ř. s.

Dále žalovaný předložil vyjádření k jednotlivým námitkám. Jestliže žalovaný uváděl v bodě 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že se smluvní pokuta počítá z kupní ceny, jedná se pouze o formální pochybení. V ostatních případech vždy uvádí, že se smluvní pokuta počítá z dlužné částky (bod 12 a 22 odůvodnění rozhodnutí prvního stupně a bod 18 napadeného rozhodnutí). Uvedené pochybení nemůže mít podle žalovaného vliv na závěry napadeného rozhodnutí.

Žalovaný nesouhlasil ani s výkladem čl. 14.3 podávaným žalobcem a upozornil na § 266 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „obchodní zákoník“), který stanovoval postup pro výklad sporných projevů vůle. Žalovaný je přesvědčen, že gramatický výklad sporného ustanovení návrhu smlouvy je pokusem žalobce o doplnění či přímo nahrazení jeho projevu vůle, což interpretace právního úkonu činit nemůže (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010 sp. zn. 32 Cdo 1165/2009).

Oproti gramatickému výkladu postavil výklad logický. Z věty použité v rámci čl. 14.3, která stanoví povinnost zaplatit zde definovanou smluvní pokutu „za každý den prodlení s plněním daných podmínek“ vyplývá úmysl žalobce stanovit smluvní pokutu za každý den prodlení se splněním každé jednotlivé podmínky uvedené v čl. 6.3 a 7.2 návrhu smlouvy. Protože je u jednotlivých podmínek stanovena rozdílná lhůta splnění, nemohla být smluvní pokuta stanovena pro všechny podmínky kumulativně, když měla být počítána pro každý den prodlení. Žalobce jistě nechtěl posunout lhůty splnění jednotlivých podmínek až do doby, kdy uplyne lhůta nejdelší. Tím by byla narušena preventivní funkce smluvní pokuty, která má motivovat povinného ke splnění závazku. Žalovaný nad rámec tohoto dodal, že pokud by bylo připuštěno využití výkladu žalobce, okamžik plnění by mohl nastat v budoucnu v době, která je ve smlouvě stanovena neurčitě. Žalovaný je tak přesvědčen, že výklad provedený v žalobě neodpovídá smyslu, účelu a obsahu předmětných ustanovení a je použit žalobcem účelově.

K tvrzení, že nejasnost nemůže zakládat porušení zadávacích podmínek, se žalovaný vyjádřil tak, že není povinností hodnotící komise vyzvat uchazeče podle § 76 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách a požádat o vysvětlení nejasnosti. Pokud zjištěná nejasnost znamená, že nabídka nesplňuje požadavky zadavatele uvedené v zadávacích podmínkách je povinností komise tuto nabídku ze zadávacího řízení vyřadit.

K tvrzenému porušení pravidel přezkumu dle § 152 odst. 4 ve spojení s § 89 odst. 2 správního řádu žalovaný uvedl, že posoudil soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a došel k závěru, že žalovaný „nevěnoval dostatečnou pozornost obsahu čl. 6.3 návrhu smlouvy.“ Žalovaný shledal rozpor se základními zásadami činnosti správních orgánů, konkrétně se jednalo o rozpor se zásadou materiální pravdy vymezenou v ust. § 3 správního řádu. Posouzení této otázky mělo ve věci zásadní význam a předseda žalovaného tak byl oprávněn a zároveň povinen provést vlastní přezkum věci z hlediska sporného ust. č. 1. 6.3 návrhu smlouvy. Odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008 č. j. 2 As 56/2007 – 71, ve kterém se uvádí, že „pozornost, kterou musí odvolací orgán věnovat základním zásadám správního řízení, by v sobě jistě zahrnovala i vyvození důsledků z porušení procesních předpisů (...), tento

přezkum nad rámec odvolacích námitek však předpokládá, že takové vady jsou ze spisu zjevné.“ Podle žalovaného byl sporný charakter čl. 6.3 návrhu smlouvy zcela zřejmý.

Žalovaný nesouhlasil ani z námitkou porušení § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu. V této věci odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011 - 72, který hovoří o možnosti změny prvostupňového rozhodnutí, i když účastníku řízení měla vzniknout újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Soud uvedl, že takový postup není v rozporu s § 152 odst. 5 písm. a) a § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, když tehdejšímu účastníku nevznikla žádná povinnost.

Žalovaný tak závěrem svého vyjádření soudu navrhl, aby žalobu odmítl, a pokud se s tímto názorem soud neztotožní, navrhl, aby podanou žalobu v celém rozsahu zamítl, neboť argumenty žalobce nesvědčí pro nezákonnost napadeného rozhodnutí.

IV. Replika žalobce

K vyjádření žalovaného žalobce zaslal repliku, ve které se neztotožnil s tvrzeními a závěry žalovaného uvedenými v jeho vyjádření.

K tvrzením o nedostatku pasivní žalobní legitimace žalobce uvedl, že Ing. Petr Rafaj je osobou pasivně žalobně legitimovanou, když závěry žalovaného jsou v rozporu s dikcí § 69 s. ř. s. a judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobce uvedl několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ve kterých je za žalovaného považován právě předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (např. rozsudek ze dne 9. 1. 2007, č. j. 1 As 19/2006 – 55). Zároveň žalobce dodal, že ze žaloby je naprosto zřejmé, proti jakému rozhodnutí brojí a závěr o nedostatku pasivní legitimace by byl zcela formalistickým přístupem v rozporu se základními principy právního státu. Současně žalobce odkazuje na stanovisko vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2006, č. j. 3 Azs 415/2005 – 52, v němž soud uzavřel, že označení žalovaného není podstatnou náležitostí žaloby, protože toho, kdo je žalovaným, určuje zákon.

Žalobce měl dále za to, že k učinění kvalifikovaného závěru o tom, že se žalobce dopustil porušení jedné ze zadávacích podmínek, by musel najisto postavit správnost základu pro výpočet předmětné smluvní pokuty, což však neučinil. Rovněž nelze připustit postup žalovaného, který se snaží vyhnout oprávněným závěrům žalobce, když tvrzení o výpočtu smluvní pokuty z kupní ceny v bodě 20 napadeného rozhodnutí popisuje pouze jako formální pochybení při vyhotovování rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že je jeho výklad v rozporu s výkladovými ustanoveními v § 266 obchodního zákoníku, když při aplikaci těchto pravidel nelze dojít k jinému závěru, než jak jej již popsal v žalobě. Jiný výklad čl. 6.3, než takový, že uvedené podmínky jsou stanoveny kumulativně, nelze připustit, když v takovém případě by smlouva musela užívat pojmu „podmínka“, „některé z podmínek“, či „příslušné (jednotlivé) podmínky“. Zároveň není správný závěr předsedy žalovaného, že by v případě počítání smluvní pokuty při kumulativním nesplnění podmínek, smluvní pokuta nebyla počítána za každý den prodlení, protože to nastává v jinou dobu. Podle žalobce je prvním dnem prodlení,

kdy by byl žalobce oprávněn požadovat smluvní pokutu podle čl. 14.3, přirozeně až první den prodlení se splněním poslední z podmínek uvedených v čl. 6.3 a 7.2 návrhu smlouvy.

Žalobce dále uvedl, že hodnotící komise měla rozpoznat, že nabídka žalobce splňuje zákonné požadavky, stejně jako požadavky zadavatele a nebyl zde žádný důvod pro závěr zadavatele o existenci nejasností v nabídce. I kdyby se však opravdu o nejasnost jednalo, měl zadavatel minimálně požádat žalobce o vyjasnění jeho nabídky, a pokud tak neučinil, nemůže to jít k tíži žalobce.

V následném bodě žalobce zopakoval své tvrzení o porušení § 152 odst. 4 ve spojení s § 89 odst. 2 správního řádu, ale dále jej nijak nerozváděl s tím, že v daném případě byl porušen omezený revizní princip, na němž právě správní řád stojí.

Na argumentaci žalovaného rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011 – 72, žalobce reagoval tak, že správní řád v § 152 odst. 5 písm. a) – na rozdíl od § 90 odst. 1 písm. c) – nestanoví podmínku, aby byl dotčeným účastník, kterému je ukládána povinnost. Žalovaný tak dezinterpretuje argumentaci Krajského soudu v Brně, která na tento případ nijak nedopadá. Zadavatel požadoval v rozkladu výhradně zrušení prvostupňového rozhodnutí a změnou mohla být žalobci jakožto účastníku způsobena újma, přičemž žalobce s takovým postupem nevyslovil souhlas.

Tvrzení žalovaného tak jsou podle žalobce ryze účelová, bez právní relevance a nemají žádný vliv na závěry žalobce a opodstatněnost v žalobě vznesených nároků.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Přípisem ze dne 17. 9. 2012 osoba zúčastněná na řízení sdělila soudu, že hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. K předmětné věci se pak vyjádřila tak, že se ztotožňuje s rozhodnutím žalovaného, a že má za to, že při vyloučení žalobce a následném zrušení zadávacího řízení jednala v souladu se zákonem.

VI. Jednání před soudem

V průběhu jednání dne 29. 9. 2014 krajský soud konstatoval podstatný obsah spisu, zejména napadeného rozhodnutí, žaloby, vyjádření žalovaného a repliky žalobce – viz výše. Žalobce ve svém přednesu setrval na obsahu žaloby a blíže se vyjádřil především k otázce pasivní legitimace žalovaného, vč. odkazu na relevantní judikaturu. Z věcného hlediska nebyl dle jeho názoru důvod k vyloučení žalobce ze zadávacího řízení. A pokud jde o procesní postup při přezkumu napadeného rozhodnutí, překročil zde žalovaný limity dané správním řádem. Taktéž žalovaný vycházel ze svého vyjádření k žalobě a s odkazem na jeho obsah konstatoval, že námitky žalobce nemohou obstát. Osoba zúčastněná na řízení se v rámci uděleného slova ztotožnila s žalovaným s tím, že ze strany žalobce skutečně nebyly dodrženy podmínky v zadávací dokumentaci – došlo ke kumulaci smluvní pokuty, a proto byl žalobce po právu vyloučen ze zadávacího řízení.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

VII.a

V prvé řadě musel soud posoudit otázku nedostatku pasivní žalobní legitimace, kterou namítal žalovaný a navrhoval odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 s. ř. s. Lze připustit, správnost jeho závěru o tom, že žalovaným nemá být předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ale úřad jako takový, kdy je s ohledem např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 – 75, v dané věci třeba rozlišovat, proti jakému rozhodnutí je žaloba podávána a kdo je účastníkem řízení. Předseda úřadu není „samostatným správním orgánem. Je pouze funkční složkou Úřadu, která mimo jiné přezkoumává v rozkladovém řízení rozhodnutí v případě, že Úřad vydal rozhodnutí jako ústřední orgán státní správy v I. stupni. Správní orgán rozhodující o rozkladu i správní orgán I. stupně představují stejný správní orgán vymezený zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti. Rozdílné je pouze to, komu z hlediska vnitřního organizačního uspořádání správního orgánu zákon zakládá funkční příslušnost rozhodovat o rozkladu. V řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu je žalovaným ve smyslu § 69 s. ř. s. Úřad, byť je žalobou napadáno rozhodnutí předsedy Úřadu.“

Je nepochybné, že i v této věci byla žaloba podána proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Tato skutečnost však není důvodem pro odmítnutí žaloby. V této souvislosti soud připomíná rovněž usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, ve kterém se hovoří, že přepjatý formalismus při posuzování náležitostí žaloby ve správním soudnictví naprosto neodpovídá principu materiálního právního státu, ale ani samotnému poslání soudnictví. Soudy usilují o nalezení spravedlnosti rozhodováním v konkrétních věcech, proto „nemohou odmítnout zabývat se určitou věcí ze zcela formálních či spíše formalistických důvodů, ale pouze z takových příčin, které poskytování soudní ochrany skutečně vylučují.“ Konkrétně je pak uvedeno, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. však osoba žalovaného není určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Sám soudní řád správní v obecném ustanovení § 33 odst. 1 praví, že odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon. Na toto ustanovení potom navazuje § 69 s. ř. s., podle něhož je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle dílu prvního hlavy druhé části třetí správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce.“ Soud tak i s ohledem na tato rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jednal jako s žalovaným s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže.

VII.b

Následně soud přistoupil k přezkumu věcné námitky žalobce týkající se závěru žalovaného o nesouladu čl. 14.3 ve spojení s čl. 6.3 návrhu smlouvy s čl. 5 zadávací dokumentace. Mezi stranami je sporné, jakým způsobem vykládat čl. 14.3 ve spojení s čl. 6.3 návrhu kupní smlouvy. Dále musel soud posoudit otázku, z jakého základu by se měla smluvní pokuta vlastně počítat a jestli je to pro posouzení případu vůbec podstatné.

Při posouzení otázky výkladu návrhu smlouvy vycházel soud z následujících východisek. Výklad projevu vůle (tedy i návrhu kupní smlouvy) musí vycházet z § 266 obchodního zákoníku. Projev vůle je tudíž nutné vyložit zejména podle úmyslu jednající osoby (tedy žalobce). Zároveň však v této souvislosti Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 25. 9. 2007, sp. zn. 29 Odo 1335/2005, uvedl, že „*ustanovení § 266 odst. 1 obch. zák., (...) pro účely výkladu právních úkonů v obchodních závazkových vztazích pouze doplňuje, nikoliv nahrazuje ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák. Výklad projevu vůle tak ani v prostředí obchodních závazkových vztahů nemůže směřovat k výsledku, který by se zcela přičil jazykovému vyjádření tohoto projevu (nejde-li o zřejmé přerěknutí či obdobnou chybu vzniklou zjevným nedopatřením), když podmínkou pro přihlídnutí k vůli účastníků je, aby tato vůle nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu.*“ Soud proto musel vycházet jak z úmyslu jednající osoby (jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám), z dalších pravidel uvedených v § 266 obchodního zákoníku a rovněž z jazykového vyjádření úkonu s ohledem na § 35 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění rozhodném pro tento případ (dále jen „občanský zákoník“). K pojmu „jazykové vyjádření“ uvedeném v § 35 odst. 2 občanského zákoníku Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 22. 8. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1569/99, podává: „*Jazykové vyjádření právního úkonu zachycené ve smlouvě je proto nejprve vykládáno prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů), logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) či systematickými (z hlediska řazení pojmů ve struktuře celého právního úkonu). Kromě toho lze obsah právního úkonu posoudit i podle vůle stran v okamžiku uzavírání smlouvy, avšak za podmínky, že tato vůle není v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu.*“

Podle gramatického výkladu lze pojem „nedodržení podmínek“ – uvedený v ustanoveních čl. 14.3: „*při nedodržení podmínek specifikovaných v čl. 6.3 a 7.2 této smlouvy.*“ a čl. 6.3: „*V případě nedodržení výše uvedených podmínek (...)*“ – vykládat obojím způsobem, tedy jako kumulativní nedodržení všech podmínek nebo naopak nedodržení podmínek jednotlivých, tedy každé z nich. Bylo tak nutné využít i další metody výkladu a zvláště posoudit úmysl žalobce s ohledem na § 266 obchodního zákoníku. Kategorické tvrzení, že tento pojem může být vykládán pouze ve smyslu „nedodržení všech podmínek“, žalobce nijak dále nerozvedl.

Výklad se tak nemůže opírat pouze o výše uvedené argumenty žalobce. Žalobce v návrhu smlouvy použil v čl. 6.3 pojmu „podmínkou plnění“ a následně uvedl jednotlivé podmínky s pomocí odrážek. Je logické a nepochybně odpovídající úmyslu žalobce, aby byly splněny všechny podmínky, než by byl povinen plnit. Od splnění těchto podmínek tak měla odviset doba plnění žalobce. Prodlení zadavatele ovšem nastává při nesplnění každé jednotlivé

podmínky či přesněji řečeno povinnosti vyplývající z návrhu smlouvy. Ostatně sám žalobce ve své replice uvedl, že prodlení zadavatele nastává ohledně jednotlivých podmínek v různou dobu. Z toho vyplývá logický závěr, že výraz „*v prodlení se splněním předmětných podmínek*“ se vztahuje na prodlení s plněním každé z nich.

Jestliže prodlení zadavatele nastává v různou dobu, nelze z předmětného návrhu smlouvy (žalobce v čl. 14.3 používá obdobné výrazy jako v čl. 6.3) dovodit úmysl žalobce, aby se smluvní pokuta počítala až od prodlení se splněním poslední podmínky (povinnosti). Pro výklad výrazu „*při nedodržení podmínek specifikovaných v čl. 6.3 a 7.2 této smlouvy*“ použitého v čl. 14.3 návrhu kupní smlouvy bylo navíc nutné vzít v úvahu, že toto ustanovení je zařazeno v ustanoveních sankčních. Jazykové vyjádření stejně jako úmysl žalobce je tak nutno – s ohledem na rozumné uspořádání případného vztahu mezi žalobcem a zadavatelem a systematické zařazení citovaného ustanovení – vykládat v souvislosti s povahou a funkcemi smluvní pokuty. Žalovaný správně upozornil na použití smluvní pokuty v případě podmínek s rozdílnou lhůtou plnění. Smluvní pokuta byla stanovena za každý den prodlení. Jak upozornil Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn.: I. ÚS 436/05 je „*při výkladu právních úkonů nepsaným pravidlem právním též předpoklad, podle něhož žádný normotvůrce nezamýšlí dát jim tvořenému aktu absurdní nebo nerozumné důsledky (srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 331/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 18, str. 233, kde Ústavní soud používá argumenty obdobné). Soud by se měl proto, při výkladu smlouvy, vyhnout zejména takovému výkladu, který je pochybný, zejména s ohledem na absurdní či problematické důsledky, k nimž vede.*“ Závěr, že by zadavatel neplnil stanovené podmínky, zároveň by ještě běžela lhůta ke splnění poslední z nich, a za neplnění ostatních, ohledně kterých by byl v prodlení, by smluvní pokuta nenáležela, se jeví nerozumným až absurdním. Pokud by navíc některou z povinností zadavatel splnil, smluvní pokuta by, jak vyplývá z interpretace žalobce, ohledně ostatních podmínek neběžela. Tím by byla popřena jak preventivní, tak sankční funkce institutu smluvní pokuty.

Tvrzení v replice žalobce, že ustanovení „*každý den prodlení s plněním daných podmínek*“ vylučuje možnost aplikace smluvní pokuty při nesplnění každé z podmínek je odůvodněno jen tím, že v opačném případě by muselo být v čl. 14.3 místo „*podmínek specifikovaných v čl. 6.3 a 7.2 této smlouvy*“ resp. „*daných podmínek*“ uvedeno „*příslušné (jednotlivé) podmínky*“ nebo „*některé z podmínek*“. Toto samo o sobě však k přijetí předkládaného výkladu nepostačuje, jak již soud uvedl výše. Samotný gramatický výklad je totiž nejasný a soud logicky odůvodnil, na základě čeho se přiklonil k závěru, že se smluvní pokuta podle čl. 14.3 vztahuje ke každé jednotlivé podmínce. Na rozdíl od doby plnění, která nastává až uskutečněním všech podmínek. Jinými slovy je třeba odlišit splnění podmínek pro účely dodání zboží a splnění stanovených povinností (podmínek) pro účely počátku prodlení, které je rozhodující pro vznik nároku na smluvní pokutu. Tento výklad vyhovuje § 266 odst. 2 obchodního zákoníku, protože soud má za to, že takový výklad by mu zpravidla přikládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Z tvrzeného úmyslu žalobce (§ 266 odst. 1 obchodního zákoníku) vycházet nelze, protože i z následného chování je zřejmé, že druhé straně nebyl znám, ani jí být znám nemusel.

Problematickostí žalobcem předloženého gramatického výkladu se projevuje i např. u pojmu „*příslušné podmínky*“, což je pojem, který vedle jiných nabízí žalobce ve své replice,

a který má podle jeho mínění znamenat, že se jedná o podmínky jednotlivé. Nicméně sám žalobce do tohoto výrazu doplnil v závorce uvedený pojem „jednotlivé“, který ukazuje, že ani navržený výraz by bez tohoto dovysvětlení nebyl dostatečně jasný a srozumitelný. Soud zde navíc nevidí podstatný rozdíl od pojmu „daných podmínek“ použitého v čl. 14.3 návrhu smlouvy. Tvzení, že právní úprava nezakazuje ujednání o možnosti požadovat smluvní pokutu až po uplynutí lhůty ke splnění poslední z nich, na této skutečnosti nic nemění. Tuto skutečnost mohl žalobce nepochybně do návrhu smlouvy výslovně uvést, ale neučinil tak.

S ohledem na výše uvedené tak byla za prodlení se splácením faktury, jako jedné z platebních podmínek, stanovená dvojitá sankce jak podle čl. 14.2 návrhu smlouvy ve výši 0,01 % z dlužné částky za každý den prodlení, tak podle čl. 14.3 návrhu smlouvy ve výši 1 000 Kč, rovněž za každý den prodlení. Návrh smlouvy tak v této části byl v rozporu s čl. 5 písm. b) zadávací dokumentace. Zároveň tím došlo k omezení oprávnění zadavatele (rovněž čl. 5 písm. b) návrhu smlouvy), když z výše uvedeného je zřejmé, že by smluvní pokuta celkově překročila zadavatelem stanovené maximální hranice smluvní pokuty v případě nesplácení faktury.

Další argumentaci žalobce, že v zadávací dokumentaci nebylo stanoveno, z jaké částky se smluvní pokuta počítá, což nemůže jít k jeho tíži, bylo třeba rovněž odmítnout. Jestliže byla smluvní pokuta stanovena bez uvedení základu pro její výpočet, bylo ve světle judikatury Nejvyššího soudu (např. rozsudek ze dne 28. listopadu 2007, sp. zn. 32 Odo 1085/2006, ve kterém se uvádí: „*neurčitost ujednání o smluvní pokutě lze odstranit využitím výkladových pravidel obsažených v ust. § 266 odst. 1 až 4 obch. zák., popř. v ust. § 35 odst. 2 obč. zák.*“) nutné vyložit úmysl zadavatele s ohledem na § 266 odst. 1 obchodního zákoníku s tím, že druhé straně (žalobci) byl takový úmysl znám, když jej uvedl do návrhu kupní smlouvy (že se tedy má smluvní pokuta počítat z dlužné částky). Podstatné je, že žalobce navrhl dvojitou sankci a do návrhu jako základ pro výpočet zapracoval dlužnou částku. Potom se těžko může dovolávat výpočtu smluvní pokuty z ceny kupní. Použití výrazu „z kupní ceny“ v bodě 20 napadeného rozhodnutí pak bylo pochybením žalovaného. Vzhledem k používání výrazu „dlužná částka“ pod bodem 18 napadeného rozhodnutí však lze mít za to, že uvedení výrazu „z kupní ceny“ je skutečně jen formálním pochybením žalovaného, které nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

VII.c

K žalobcem tvrzenému porušení pravidla rozsahu přezkumu podle ustanovení § 152 odst. 4 ve spojení s § 89 odst. 2 správního řádu uvádí soud následující.

V rozkladu zadavatel namítal:

- a) nesprávnou interpretaci zadávacích podmínek (V této souvislosti nesouhlasil s názorem správního orgánu I. stupně, že byl žalobce oprávněn formulovat další sankční ujednání podle svého uvážení.);
- b) nesprávné posouzení souladu nabídky navrhovatele se zadávacími podmínkami (Tím podle zadavatele dospěl správní orgán I. stupně k nesprávnému závěru o nezákonnosti jeho úkonů o vyloučení navrhovatele ze zadávacího řízení, stejně jako o nezákonnosti dalších úkonů zadavatele. Zadavatel v rozkladu uvedl, že stanovením podmínek v čl. 6.3

žalobce formuloval podmínku pro prodloužení lhůty pro realizaci veřejné zakázky uvedené v čl. 6 zadávací dokumentace. Dále argumentoval tím, že je patrné, že žalobce s nedodržením podmínek plnění v čl. 6.3 návrhu kupní smlouvy spojil další sankční ustanovení dle čl. 14.3 návrhu kupní smlouvy, což představuje další z důvodů pro vyloučení navrhovatele.

Žalovaný se zabýval jak námitkou pod bodem a), tak námitkou nesprávného posouzení souladu nabídky navrhovatele se zadávací dokumentací právě s ohledem na čl. 6.3 ve spojení s čl. 14.3 návrhu kupní smlouvy. Na nesoulad čl. 14.3 ve spojení s čl. 6.3 se zadávací dokumentací pohlížel pouze jinou, resp. podrobnější optikou než správní orgán I. stupně, nicméně nepřesáhl tím rozsah přezkumu vymezeného žalobcem. Ostatně žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí (bod 20.) přímo odkazuje na to, že správní orgán I. stupně: „... *nevěnoval dostatečnou pozornost obsahu čl. 6.3 návrhu smlouvy*“, což bylo také obsahem samotného rozkladu v části pod bodem b). Nelze proto hovořit o překročení pravidel přezkumu daných v § 89 odst. 2 správního řádu; k tomu je nutno navíc poznamenat, že citovaným ustanovením byl sice zaveden – z hlediska rozsahu přezkoumání a přístupu k řádnému oprávněnému prostředku obecně – omezený revizní princip, nicméně v praxi se často odvolací orgán, resp. orgán rozhodující o rozkladu, ocitne na samé hranici plného revizního principu, a to v důsledku dalších ustanovení správního řádu; v podrobnostech viz Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohdalo, D. Správní řád. Komentář. 4. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 432 a násl., nebo Vedral, J., Správní řád, komentář, II. aktualizované a rozšířené vydání, RNDr. Ivana Hexnerová, BOVA POLYGON, Praha, leden 2012, s. 758 a násl.

VII.d

K námitce žalobce, že rozhodnutí předsedy žalovaného je v rozporu s § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu uvádí soud následující.

Ustanovení § 152 odst. 5 písm. a) správního řádu výslovně normuje, že: „*nestanoví-li zvláštní zákon jinak, lze v řízení o rozkladu rozhodnutí zrušit nebo změnit, pokud se tím plně vyhoví rozkladu a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, jichž se to týká, vyslovili souhlas*“. Pro posouzení důvodnosti námitky bylo tedy nutno posoudit, zda došlo ke splnění uvedených podmínek, a zda tedy tento postup byl v souladu se zákonem. Jelikož nedošlo k získání souhlasu, musel soud posoudit, zda nemohla některému z účastníků vzniknout újma. Dále bylo potřeba rovněž posoudit, zda žalovaný rozkladu plně vyhověl.

Pro posouzení pojmu plné vyhovění bylo nutné zodpovědět otázku, jak tento pojem vlastně vyložit. Žalovaný nevyhověl všem námitkám zadavatele, nicméně pojem plné vyhovění nelze chápat tím způsobem, že by musel vyhovět každé námitce osoby podávající rozklad. Plné vyhovění znamená vyhovění podstatě rozkladu. Podstatou rozkladu v této věci byl požadavek zadavatele, aby žalovaný rozhodl, že vyloučení žalobce ze zadávacího řízení z důvodu rozporu návrhu kupní smlouvy se zadávací dokumentací a následné zrušení zadávacího řízení bylo v souladu se zákonem. A žalovaný nepochybně zadavateli v tomto plně vyhověl. Jestliže žalobce namítal, že zadavatel žádal výhradně zrušení rozhodnutí a nikoli změnu, je třeba uvést následující. Jak vyplývá z § 82 odst. 2 ve spojení s § 37 odst. 2

správního řádu, musí být z odvolání (rozkladu) patrné, co odvolatel navrhuje. Správní řízení je však nepochybně méně formalizované než řízení soudní, kde je soud obecně petitum vázán. Z žádného ustanovení správního řádu taková formální vázanost výslovně nevyplyvá.

Je nepochybné, že zadavatel dosáhl toho, čeho chtěl fakticky dosáhnout. Zadavatel žádal zvrátit prvostupňové rozhodnutí (tedy, že návrh smlouvy nebyl v souladu se zadávací dokumentací a jeho postup tak nebyl v rozporu se zákonem), k čemuž nepochybně došlo. Žalovaný tedy plně vyhověl rozkladu zadavatele. Zrušit napadené rozhodnutí, protože formálně zadavatel změnu nežádal, se jeví jako přehnaně formalistické a iracionální, když mu bylo bezpochyby v materiálním smyslu plně vyhověno. Ostatně zadavatel v pozici osoby zúčastněné na řízení se s postupem žalovaného ztotožnil, jak potvrdil ve svém písemném vyjádření i během jednání před soudem – viz výše. Jak již dříve uvedl Ústavní soud, právo je třeba respektovat jako racionální systém a v tomto duchu ho také uplatňovat; srov. náleze ze dne 26. 10. 2006, sp. zn. I. ÚS 142/2006, publ. pod č. 195, sv. 43, str. 199 Sb. NU.

Druhou podmínkou změny rozhodnutí je skutečnost, že žádnému z účastníků nemůže vzniknout újma. Soud tak musel posoudit, jak by se změnilo postavení žalobce, kdyby nedošlo ke změně rozhodnutí, ale k jeho zrušení. Jestliže by žalovaný prvostupňové rozhodnutí zrušil, nabízela by se možnost buď zastavit řízení, nebo věc vrátit k novému projednání [§ 90 odst. 1 písm. a) nebo b) ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu]. Je otázkou, jaké zde byly důvody pro zastavení řízení. Možnost zrušit rozhodnutí a zastavit řízení se musí nepochybně opírat o určitý zákonný podklad, jak ostatně uvádí zmíněné rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 62 Af 50/2011 – 72. Zákon o veřejných zakázkách v § 118 odst. 5 písm. a) stanoví, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže návrh zamítne, pokud nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření. Zastavit řízení v tomto případě může jen tehdy, když řízení zahájil z moci úřední [§ 117a písm. d) téhož zákona].

Zbývala by tedy možnost věc vrátit k novému projednání. V takovém případě však újma žalobci nevznikla a soud má za to, že ani vzniknout nemohla. Ostatně žalobce v žalobě ani v replice žádným způsobem nekonkretizuje, jaká újma mu mohla vzniknout. Soudu se jako jediná potencionální újma nabízí ztráta možnosti odvolat se, resp. podat rozklad (viz § 90 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu). V případě vrácení věci by totiž následně vznikl žalobci nárok podat rozklad. Správní orgán I. stupně by však byl v dalším řízení vázán právním názorem uvedeným v napadeném rozhodnutí a o případném opravném prostředku by opět rozhodoval žalovaný. Případná druhá instance by proto byla pouze formální a takový postup by byl v rozporu se zásadou ekonomie řízení, tedy zájmem na rychlém, hospodárném a účelném rozhodnutí ve věci. Nehledě na to, že odvolací řízení, jehož parametry obecně platí (pokud to nevylučuje povaha věci) i na řízení o rozkladu, je – z hlediska způsobu vyřízení věci – vystavěno na apelačním principu, který umožňuje odvolacímu orgánu rozhodnout o věci samé v případě, že shledal pochybení na straně správního orgánu I. stupně tak, jako tomu bylo v tomto případě. Navíc, jak již uvedl zdejší soud ve zmiňovaném rozsudku pod č. j. 62 Af 50/2011 – 72, žalobce nebyl na svých právech nijak dotčen, když mu s. ř. s. umožňuje podat žalobu ve správním soudnictví [viz § 68 písm. a) s. ř. s.].

VIII. Shrnutí a závěr

Vzhledem ke všemu výše uvedenému lze shrnout, že žalovaný nepochybil, pokud na základě rozkladu zadavatele – osoby zúčastněné na řízení – změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a návrh žalobce na přezkoumání úkonů zadavatele zamítl s odkazem na § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 nebo 2 téhož zákona.

Krajský soud proto neshledal žalobcem podanou žalobu důvodnou a jako takovou ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IX. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože krajský soud v dané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. 9. 2014

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu